

สยองขวัญ เสียงสาป

นำเสนอเมื่อ : 11 พ.ค. 2552

สยองขวัญ

เสียงสาป

"ตึกแดง" เล่าประสบการณ์สุดหลอนจากห้องนอน

ในบ้านห้องหับของเราเองนี่แหละค่ะ ที่มีภูตผีปีศาจแวดล้อมสิงสถิตย์เต็มไปหมด ส่วนมากมักจะล่องลอยมาจากที่อื่นๆ มีทั้งไกลและใกล้โพ่นปรากรทั้งภาพและเสียงให้ได้ยินอยู่ทุกเมื่อเชยวัน ถ้าเรามีเครื่องรับ ไม่วาวิทยุหรือทีวี รับรองว่าจะได้เห็นและได้ยินเสียงกรงหอนหลอนจนขนหัวลุกโคงงาย

ภูตผีล้นแต่จำแลงมาแสดงภาพและเสียงมาให้เราได้เห็นและได้ยินโดยไม่มีวันสิ้นสุด...สิ่งที่น่าสยดสยองก็คือ "เสียง" ค่ะ เป็นมายากรอันน่าสยดสยองชวนให้ขนลุกจนพองจนแทบจะเป็นบาปเป็นหลังในชั่วครู่เดียว!

น่าอึ้งจนหลายๆ คนที่โชคดี ไม่รู้ว่าโดนผีหลอกเข้าจริงๆ ก็ถือว่าเป็นบุญไปค่ะ

เหมือนบางคนก็เห็นผีแต่ไม่รู้ว่าเป็นผีนั้นแหละค่ะ

ดิฉันเองอยู่ในบ้านที่ทุ่งมหาเมฆนี่เอง มีพ่อแม่พี่น้องที่อบอุ่นดีในตอนกลางวัน แต่เมื่อเลยค่ำไปแล้ว เราก็แยกย้ายกันเข้าห้องนอน บางทีก็ดูหนังฟังเพลงหรือดูรายการทีวีเคราะห์หาข่าวประจำวัน ก่อนที่จะหลับนอนเอาแรงไว้อดสูกับงานหนักวันต่อไป

คุณพระช่วย! ภูตผีเข้ามาสิงสถิตย์ในห้องนอนตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบ เพราะไม่เคยสังเกตมาก่อน แต่แล้วคืนหนึ่งก็มีพลังรุนแรงมาระดันตึกเตือนให้รู้ว่าดิฉันไม่ได้อยู่เพียงผู้เดียวในห้องนอนอีกแล้ว...

จากทีวีปลายเตียงนั้นเองค่ะ!

คืนนั้นดิฉันทำงานที่ค้างค้างจากบริษัทจนเสร็จจรวดสองยาม เปิดทีวีด้วยความเคยชิน เข้าห้องน้ำทำธุระกิจส่วนตัวล้างหน้าทาครีมก่อนนอนตามประสาผู้หญิง...แต่แล้วก็ต้องชะงักด้วยความเอะใจอะไรบางอย่างที่ดังแว่วๆ มาจากในห้อง

"สวัสดิ์ครับ ท่านผู้ชมและผู้ฟังที่รักครับ คืนนี้เนี่ยนะครับ...ถึงเวลาที่ผมจะมาเสนอข่าวในรอบนี้เนี่ยให้ท่านผู้ชมที่เคารพรักเนี่ยนะครับ...ได้ฟังนะครับ คืนนี้เนี่ยมีข่าวที่น่าสนใจเนี่ยนะครับ...มากมายนะครับ...อีกทั้งนะครับ...เราจะ...นะครับ...บอกข่าวว่าคืนนี้เนี่ยมีข่าวดีนะครับ...คือว่าข่าวแรกของคุณคืนนี้เนี่ย..."

ดิฉันกอดลิ้นน้ำลายลจอลอย่างยากเย็นนะค่ะ...เอ๊ย! ยากเย็นเฉยๆ เพราะมีอะไรที่สะกิดใจ ขวนโทนิกคุณๆ หูอะไรบางอย่างที่เคยได้ยินมาก่อน เพียงแต่ไม่ได้สังเกตเท่านั้นว่ามันคืออะไร? ได้ยินมาตั้งแต่เมื่อไหร่?

เสียงนำขลุ่ยจนพองก็พลันดังต่อเนื่องกันไป...

"ข่าวแรกนะครับ เมื่อตอนบ่ายวันนี้เนี่ย...ท่านนายกรัฐมนตรีเนี่ย...ได้ต้อนรับคณะทูตานุทูตเนี่ย...ที่ตึกไทยคู่ฟ้า ในการพบปะในครั้งนี้นะเนี่ย...บรรยายกาศเนี่ย...เต็มไปด้วยมิตรไมตรีนะครับ อีกทั้งนะครับ... ท่านทูตประเทศหนึ่งเนี่ย...นะครับ...ได้กล่าวยกย่องท่านนายกรัฐมนตรีเนี่ย...นะครับ...ว่าเป็นผู้ที่วิจิตร...เอ๊ย! ประธานโทษนะครับ...โอ้ผมเนี่ย...แหม! มันติดปากเนี่ย...นะครับ...คืออะไรละ? อ้อ! ท่านทูตเนี่ย...ได้ชมวิสัยทัศน์เนี่ย...ของท่านนายกรัฐมนตรีเนี่ย...นะครับ..."

ดิฉันขลุ่ยกรียวไปทั้งตัว คำว่าชัดตัวแน่นอนจากห้องน้ำ หัวใจเต้นครึกโครมแทบทะลักออกมาออก...รีบกดรีโมตเปลี่ยนช่องชนิดกระหืดกระหอบ

คุณพระคุณเจ้าทรงโปรดด้วยเถอะเจ้าค่ะ!

"...ปัญหาเยาวชนขอความ รุนแรงเนี่ยนะค่ะ...ทางผู้ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบเนี่ย...จะต้องรีบแก้ไขปัญหาเรื่องเหล่านี้เนี่ย...นะค่ะ...โดยเร็วที่สุดเพราะทุกวันนี้เนี่ย...ปัญหาเด็กกพวกตีกันเนี่ย...นะค่ะ...ดูๆไปแล้วเนี่ย...ไม่มีใครเนี่ย...ยึดกุมรับผิดชอบปัญหาพวกนี้เนี่ย...นะค่ะอย่างเป็นรูปธรรม ถ้าจะไปพูดแล้วเนี่ย... เราทำแบบว่า วิวายลอมคอกนะค่ะ...ดิฉันเนี่ย..."

คราวนี้ดิฉันถึงกับหนาวสั่นเหมือนคนไข้หนัก ตะปบปิตรีโมตอย่างชวัญหนีดีฝ่อมือไม่สั่นไปหมด ก่อนจะถอยหลังกรุดไปที่เตียง

"ใครส่งดอกไม้เนี่ยมาให้น้องแจ่มล่ะคะ? แบบว่า อยากรู้ให้เนี่ย...บอกแฟนง...เนี่ยนะค่ะ...ให้รับรู้เนี่ย...แหม! แบบว่าไม่ทราบจริงๆ เนี่ย...ก็ลองเอาได้มั๊ยคะ? มีสองคนเองเนี่ย...คือเนี่ย...แบบว่าไม่ตมก็โคงเนี่ย...ต้องเป็นคนใดคนหนึ่งนะค่ะ...แหม! แบบว่าเอาไม่ถูกเนี่ย...ก็ลองแบบว่าเอาดูเนี่ย...คือ...แบบว่าเอาเนี่ย...เรื่องเนี่ย...เอาไปยกเนี่ย...เนี่ย..."

ดิฉันตะกายขึ้นเตียง ปิตถี ชักผ้าห่มคลุมโปง ตัวสั่นเทาด้วยความประหวั่นพรันพรังจนหัวใจเต้นกระหน่ำ...เสียงหลอกหลอนยังคงอ้อยอิ่งอยู่ในห้องไม่จบสิ้น

โอย...แบบว่ากลัวนะค่ะ! ต่อไปนี้เนี่ยจะไม่ยอมเปิดเนี่ย...วิทยุทีวีเนี่ย...แบบว่า กลัวภูตผีเนี่ย...เนี่ย...ตามหลอกหลอนแบบว่า...เนี่ย...นะค่ะ...แบบว่า...จะให้คืนนี้เนี่ย...โอย...

ข้อมูลจาก :